

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Gemmela a soudců JUDr. Zdeňka Krčmáře a Mgr. Milana Poláška v právní věci žalobce **Ing. Lee Loudy**, se sídlem v Praze 1, Vodičkova 41, PSČ 110 00, jako insolvenčního správce dlužníka Správy pohledávek OKD, a. s., zastoupeného JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, se sídlem v Brně, Hlinky 505/118, PSČ 603 00, proti žalované **Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky**, se sídlem v Praze 9, Drahojlova 1404/4, identifikační číslo osoby 47 11 49 75, o odpůřící žalobě, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 32 ICm 2340/2017, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníka **Správy pohledávek OKD, a. s.** se sídlem v Karviné, Stonavská 2179, PSČ 735 06, identifikační číslo osoby 26 86 31 54, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. května 2018, č. j. 32 ICm 2340/2017, 11 VSOL 150/2018-80 (KSOS 25 INS 10525/2016), takto:

- I. Dovolání **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě (dále jen „insolvenční soud“) rozsudkem ze dne 31. ledna 2018, č. j. 32 ICm 2340/2017-31, zamítl žalobu, kterou se žalobce [Ing. Lee Louda, jako insolvenční správce dlužníka OKD, a. s. (po změně obchodní firmy Správa pohledávek OKD, a. s.)] domáhal: a) určení, že „poskytnutí“ peněžitých plnění dne 19. května 2016 z bankovního účtu dlužníka na účet žalované v částkách 12.140,- Kč, 5.633,- Kč, 3.463,- Kč, 2.944,- Kč, 803,- Kč a 4.915,- Kč, jsou vůči věřitelům dlužníka neúčinné, a b) zaplacení výše zmíněných částek do majetkové podstaty dlužníka (výroky I. až VI.) a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok VII.).

Vrchní soud v Olomouci k odvolání žalobce rozsudkem ze dne 23. května 2018, č. j. 32 ICm 2340/2017, 11 VSOL 150/2018-80 (KSOS 25 INS 10525/2016), změnil rozsudek insolvenčního soudu tak, že žalobě zcela vyhověl.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, které má za přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“); namítá, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení otázek hmotného práva, týkajících (ne)účinnosti plateb na pohledávky veřejného zdravotního

pojištění, dosud v judikatuře Nejvyššího soudu nezodpovězených, a požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce považuje rozhodnutí odvolacího soudu za správné.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

Dovolání žalované Nejvyšší soud odmítl jako nepřipustné podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) a § 243c odst. 1 o. s. ř.

Podle ustanovení § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. dovolání podle § 237 není přípustné proti rozsudkům a usnesením, vydaným v řízeních, jejichž předmětem bylo v době vydání rozhodnutí obsahujícího napadený výrok peněžité plnění nepřevyšující 50.000,- Kč, včetně řízení o výkon rozhodnutí a exekučního řízení, ledaže jde o vztahy ze spotřebitelských smluv a o pracovněprávní vztahy; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží.

Podle ustanovení § 238 odst. 3 o. s. ř. za rozhodnutí podle odstavce 1 písm. c) se považuje i rozhodnutí vydané v řízení o určení pravosti nebo výše pohledávky nepřevyšující 50.000,- Kč.

Podle ustanovení § 239 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), ve znění účinném od 1. ledna 2014, odporovat právním úkonům dlužníka může v insolvenčním řízení pouze insolvenční správce, i když nejde o osobu s dispozičními oprávněními, a to odpůřící žalobou podanou proti osobám, které mají povinnost vydat dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty. Jestliže v době zahájení insolvenčního řízení probíhá o téže věci řízení na základě odpůřící žaloby jiné osoby, nelze v něm až do skončení insolvenčního řízení pokračovat (odstavec 1). Dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů náleží do majetkové podstaty právní mocí rozhodnutí, kterým bylo odpůřící žalobě vyhověno. Tím není dotčeno právo insolvenčního správce v případě, že šlo o peněžité plnění nebo že má jít o peněžitou náhradu za poskytnuté plnění, požadovat odpůřící žalobou vedle určení neúčinnosti dlužníkova právního úkonu i toto peněžité plnění nebo peněžitou náhradu plnění. Vylučovací žaloba není přípustná (odstavec 4).

V poměrech dané věci není pochyb o tom, že v době vydání dovoláním napadeného výroku rozhodnutí odvolacího soudu bylo předmětem řízení určení neúčinnosti plateb na veřejné zdravotní pojištění v celkové výši 29.898,- Kč a zaplacení peněžitého plnění v téže výši do majetkové podstaty dlužníka.

K možnosti uplatnění obou nároků jednou žalobou srov. ustanovení § 239 odst. 4 insolvenčního zákona, jakož i důvody rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2018, sen. zn. 29 ICdo 19/2016, ze dne 30. srpna 2018, sp. zn. 29 Cdo 5517/2016, a ze dne 16. října 2018, sen. zn. 29 ICdo 84/2016, uveřejněných v časopise Soudní judikatura č. 6,

ročník 2019, pod číslem 67, č. 10, ročník 2019, pod číslem 109, a č. 3, ročník 2020, pod číslem 29.

Jelikož posouzení žalobou uplatněného a soudy (ne)přiznaného nároku (jako celku) coby nároku vzešlého z neúčinného právního úkonu dlužníka nepřekáží, že žalobce se žalobou domáhal jak vyslovení neúčinnosti jím označeného právního úkonu, tak (současně) zaplacení částky, jež v důsledku takového úkonu ušla (podle žaloby měla ujít) z majetku (majetkové podstaty) dlužníka (srov. např. opět důvody rozsudku sen. zn. 29 ICdo 84/2016), je dovolání v poměrech dané věci, kdy nejde o vztahy ze spotřebitelských smluv, ani o pracovněprávní vztahy, objektivně nepřipustné podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

K tomu srov. též např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2019, sen. zn. 29 ICdo 71/2018.

Lze tudíž shrnout, že je-li předmětem řízení o odpůrcí žalobě insolvenčního správce požadavek na určení neúčinnosti plateb (uskutečněných bankovními převody) a (současně) požadavek na vydání (zaplacení) takto uhrazených částek do majetkové podstaty dlužníka, a nepřevyšuje-li souhrn těchto částek 50.000,- Kč, je dovolání ve smyslu ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. nepřipustné jako celek, bez zřetele k tomu, že dovoláním byl napaden též určovací výrok. Předmětem řízení je primárně požadavek na vrácení ušlých částek do majetkové podstaty dlužníka, což se ovšem neobejde bez předchozího či současného určení neúčinnosti příslušného právního jednání dlužníka. Zbývá doplnit, že podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. je rozhodná výše (tedy souhrn) požadovaného „peněžitého plnění“, nikoli výše jednotlivých peněžitých „nároků“ (jednotlivých plateb).

Připustnost dovolání přitom nezakládá ani nesprávné poučení poskytnuté dovolateli odvolacím soudem v písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. září 2001, sp. zn. 29 Odo 62/2001 a ze dne 27. června 2002, sp. zn. 29 Odo 425/2002, uveřejněná pod čísly 73/2001 a 51/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i nálezy Ústavního soudu ze dne 2. prosince 2008, sp. zn. II. ÚS 323/07).

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se opírá o ustanovení § 243c odst. 3, § 224 odst. 1 a § 146 odst. 3 o. s. ř., když dovolání žalované Nejvyšší soud odmítl a žalobci v dovolacím řízení účelně vynaložené náklady nevznikly (vyjádření k dovolání se zjevně míjí s důvody, které vedly k odmítnutí dovolání).

Poučení: Toto usnesení se považuje za doručené okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku; účastníkům incidenčního sporu se však doručuje i zvláštním způsobem.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 30. 6. 2020

JUDr. Petr Gemmel v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Monika Jeřábková

V zastoupení: Pavlína Tkaná